

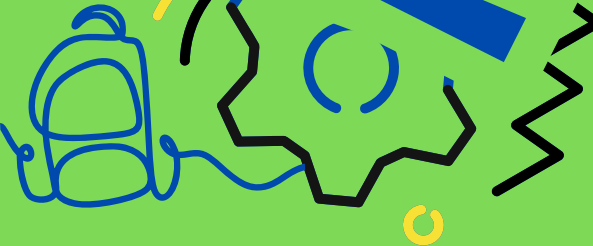

AFŞİN ATATÜRK
MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

SAYI: 2
KASIM 2025

TAMİRHANE

*Sessizlik
bakımda
kelimeler
devrede*

TAMİRHANE

SAYI:2
KASIM 2025

*Sessizlik bakımında, kelimeler devrede.

KELİME KELİME İLERLİYORUZ

Tamirhane ailesi olarak önlüklerimizi giydik, kollarımızı sıvadık ve Tamirhane'nin kapılarını siz sevgili okurlarımıza ikinci kez açtık. Tekrar "Hoş Geldiniz!"

İlk sayımızdan da bildiğiniz gibi bu Tamirhane'de tornavida yok, pense yok, gres yağı hiç yok. Bu Tamirhane'de okulumuzdan kelimeler var. Biliyoruz ki her şeyin bir kaderi olduğu gibi kelimelerin de bir kaderi var. Okulumuzda dolaşan kimi sevinçli, kimi mutlu, kimi sıkılgan, kimi üzüntülü kelimeleri topladık. Bu kelimeleri bir bantla sardık, alet çantasına koyduk ve sizlere getirdik. Yine kabloları değil, kelimeleri bağladık. Hiçbir kelimeyi kendi kaderine öylece bırakmadık. Belki bazılarını diğer sayılara bırakmışızdır. 😊 Kısacası Tamirhane dergisi olarak kelime kelime ilerlemeye devam ediyoruz.

Tamirhane'de Kasım demek ATATÜRK demek. Havaların soğuyup ellerimizi ve yüreklerimizi üşüttüğü bugünlerde önlüklerimizi ilikliyor ve Atatürk'ün aramızdan ayrılışının 87. yıldönümünü saygıyla anıyoruz. Tamirhanemizi ve yüreğimizi onun fikirleriyle ısıtıyoruz. Biliyoruz ki fikirler ölmez! Saygı ve minnetle...

Okulumuzun sesi olan Tamirhane'yi, okulumuzun ortak buluşma noktası diye düşünen ve sayfalarımıza kendi renklerinden katan herkese teşekkür ederiz.

Tamirhanelerde nasıl ki bir şeyler onarılırsa bu sayfalarda da yüreklerimizden bir şeylerin onarılması ümidiyle.

Tamirhane'ye hoş geldiniz.
Okuyun, paylaşın, dokunun...

Bahar DOĞAN KAHYA
Editör

Kalemle Tamir: İçten bir

Merhaba

**Sevgili Öğrenciler, Değerli Öğretmen Arkadaşlarım,
ve Siz Kıymetli Okurlar,**

Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi ailesine yeni katılmış bir okul müdürü olarak, bu sayfalardan sizlere seslenmenin heyecanını ve mutluluğunu yaşıyorum. Her yeni başlangıç beraberinde hem bir umut hem bir sorumluluk getirir. Ben de bu güzel okulun bir parçası olmanın gururuyla, geçmişten aldığı değerleri geleceğe taşıyan güçlü bir eğitim topluluğunun içinde yer almaktan büyük mutluluk duyuyorum. Her sabah okulun bahçesinde öğrencilerimizin enerjisini, öğretmenlerimizin sabrını ve atölyelerden yükselen üretim seslerini duydukça, meslek liselerinin ülkemiz için ne kadar büyük bir değer olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Bizler burada sadece bir meslek öğretmiyor, aynı zamanda hayata dair beceriler kazandırıyor, ahlak, disiplin ve üretim kültürünü gençlerimize aşıyoruz.

Elektrik-Elektronik Teknolojisi, Metal Teknolojisi, Mobilya ve İç Mekan Tasarımı alanlarımızda eğitim gören öğrencilerimiz, elleriyle üretiyor, zihinleriyle tasarlıyor, kalpleriyle geleceği inşa ediyorlar. Bu alanlarda yürütülen her proje, hazırlanan her iş, öğrencilerimizin ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduğunu gösteriyor. Üreten her elin, düşünen her zihnin, çabalayan her kalbin bu okulda ayrı bir değeri var. Bizim görevimiz de bu potansiyeli desteklemek, yönlendirmek ve geleceğe taşımaktır.

Okul dergimiz, işte bu üretimin, emeğin ve dayanışmanın en güzel aynasıdır. Her sayfasında öğrencilerimizin düşünceleri, duyguları, başarıları ve hayalleri yer alıyor. Öğretmenlerimizin rehberliği, sabrı ve özverisiyle harmanlanan bu çalışmalar, okulumuzun kültürünü yaşıyor ve güçlendiriyor. Dergimiz, yalnızca bir yayın değil, Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin ruhunu, enerjisini ve üretkenliğini yansıtan bir okul hatıra defteri niteliğinde.

Dergimizin her sayısında, siz öğrencilerimizin yazılarına, şiirlerine, çizimlerine ve başarı öykülerine yer verilecek. Çünkü inanıyorum ki her öğrencimizin anlatacak bir hikâyesi, paylaşacak bir fikri ve gururla göstereceği bir emeği var. Bu dergi, işte bu sesleri bir araya getiren, okulun kalbini sayfalara taşıyan bir köprü olacak.

Değerli öğretmen arkadaşlarım, sizler bu okulun görünmeyen kahramanlarıdır. Sabırla, sevgiyle ve özveriyle gençlerimizi geleceğe hazırlıyor, onların yalnızca mesleklerinde değil, karakterlerinde de güçlü bireyler olmalarına rehberlik ediyorsunuz. Bu yolda birlikte çalışmaktan, üretmekten ve öğrenmekten büyük bir mutluluk duyuyorum.

Kıymetli öğrencilerim, unutmayın ki her emek değerlidir. Elinizden çıkan her iş, yalnızca bir ürün değil, sizin azminizin ve kararlılığınızın bir yansımasıdır. Hatalarınızdan korkmayın, çünkü her hata yeni bir öğrenme fırsatıdır. Meslek liselerinde yetişen gençler, ülkemizin geleceğini şekillendiren ustalar, teknisyenler, mühendisler ve girişimciler olacak. Sizlere güveniyorum.

Bu derginin hazırlanmasında emeği geçen tüm öğretmenlerimize ve öğrencilerimize gönülden teşekkür ediyorum. Dilerim ki bu dergi, okul kültürümüzün birleştirici gücü olsun; bizi birbirimize biraz daha yaklaştırsın, üretme ve paylaşma heyecanımızı canlı tutsun.

Yeni dönemin hepimize sağlık, huzur, başarı ve bolca üretim getirmesini diliyorum. Unutmayalım; bilgiyle yoğrulan emek, sevgiyle beslenen bir okul, geleceğin en güçlü teminatıdır.

Sevgiyle, emekle ve inançla...

**Dergimiz, yalnızca bir yayın değil, lisemizin ruhunu,
enerjisini ve üretkenliğini yansıtan
bir okul hatıra defteri niteliğinde.**

Fevzi KILINÇ
Okul Müdürü

Manzara Atölyesi

Öğretmen kadrāja karışmaz, sadece yön verir.

Bu kareleri durduran öğretmen: L.Merve BAKIRCI

“Maravuz Kalesi/Hurman Kalesi”

“Ömer Ali Ağa Konağı”

“Altaş Mahallesi”

KÖYÜM

Ben kışın ışıkların gittiği, yazın şırıl şırıl nehrinin aktığı, bir köyde doğdum. Bu köyün en güzel özelliği kuşların senle konuşması ve nehrinin mırıldamasıdır. Bu köyün havası sanki insanın içini ferahlatıyor, insana huzur veriyordu. Bu köyün insanları bile huzur kaynağıydı. Sanki ağaçlar benimle konuşuyor bir film anlatıyorlardı. Bu film ise eski dostumla ilgiliydi. Bir dut ağacına baktığımda ise sanki “Eski dostum, eski dostum!” diye beni çağırıyordu. Bu köyde yediğim bazlamanın tadı bile bambaşkaydı. Sanki ekmek değil de insanın midesini bayram ettiren, sıcaklığıyla saran, tadıyla şımartan bir baklavaydı. Anne gibi kokardı. İçtiğim süt, yediğim yoğurt çok doğaldı. İneklerin otladığı yer sanki köy değildi hatta İsviçre’nin yaylalarından bile güzeldi. Bu köyde bayram geldiğinde her yer çiçek kokardı. İnsanlar birbirini sever hep birlikte güzelce yaşarlardı. Bu köy benim köyümdü. İşte bu köyün adı: Deveboyu köyüydü.

Ramazan YAVUZ

9-C

ATEŞTEN BİR GÖMLEK

Gördüm seni, sevdim,
Sevmedin mi beni?
Belki mutlu olurdum
Sevseydin beni.

Kalpten yanan ateşte
Yanmışım görmez misin?
Gözlerin gitmiyor gözümde,
Ah yanayım... ben kime yanayım?

Görmüşüm seni siyah yazmayla,
Belki anlamamıştım ama
Aşık olmuştum o gün sana.
Belki gelmezsin bana ama
Vurulmuştum o gün sana.

Sevdadır bu-adı olmayan,
Kalptir bu-canı olmayan,
Yaradır bu-çaresi olmayan.
Göz gördü eğledi sevdanı,
Gördü belayı.

Keşke görmeseydim seni,
Vurulmasaydım o gün sana,
Ezilmezdim belki bu kadar...
Ah yanayım, kime yanayım?

Yandım, ateşten bir gömlek gibi;
Sevdim, sevmeseydim seni...
Belki sevmezdi bu kalp-
Ama sevdi bir kere, dönemezdi geri.

Neyleyim sensiz güneşi, ayı?
Vermişim sana
Bu kalbimin ateşini.

Cuma ŞİŞİK

11- A

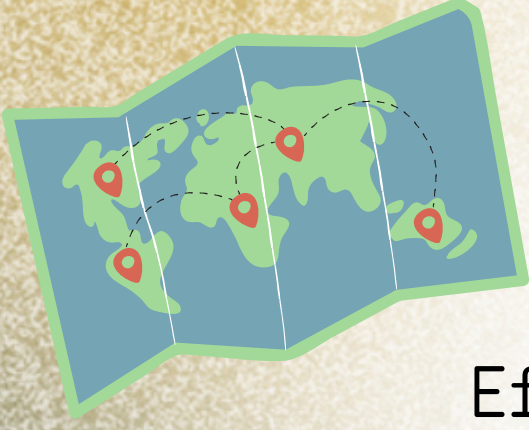

SONBAHAR

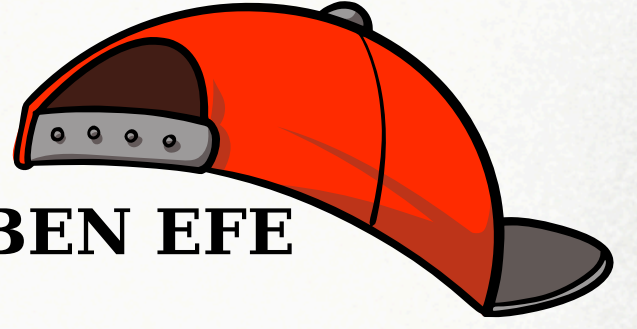
Mevsimler seni görünce ilkbahar oldu.
Gönlüm seni görünce içimde çiçekler açtı.
Ah papatyam gittin benden
Sen gidince gönlümün papatyaları soldu.
Yapraklar gözyaşım gibi döküldü
Senin aşkın beni sonbahar etti.
Ah sonbahar neden gittin benden?
Sen gidince gönlüm soldu: yapraklar gibi
Gönlüm dağlar gibiydi,
Senin çıkıp gelmeni bekledi.
Ömrüm sandallar gibiydi.
Senden başkasını kabul etmedi.
Ah ömrüm canım benim her şeyim
Sel gelmedin gönlümün güneşi
Güneşim battı, hiç doğmadı.

Ali Taha ŞAHAN

9-A

BEN EFE

Efe'dir benim adım
Fenadır bakışlarım
Elbiselerim hep ütülü
Neyleyeyim kotu keteni?
İpekten giyerim gömleği
Yazları tatile uçar
Antalya'ya giderim.
Zongulda kaldı görmediğim
İstanbul'u da sıraya ekledim
Nereye gidersem gideyim
En çok annemi özlerim.

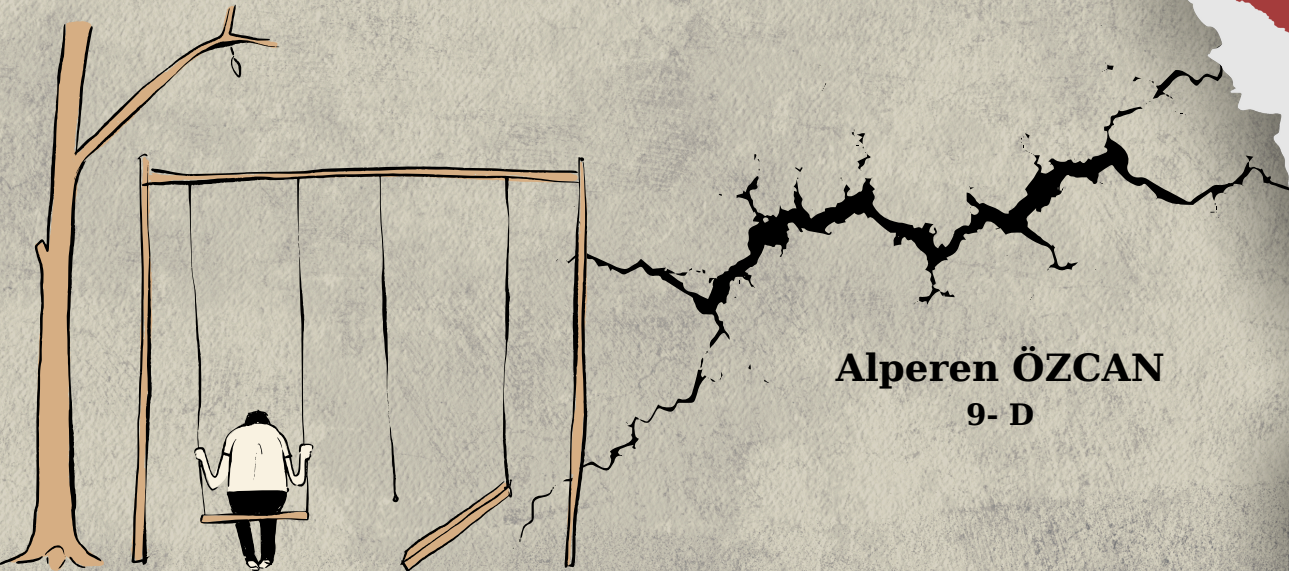
Efe Niyazi HURMANLI

II- A

Yıkıntıların Ardından

Travma

O buz gibi havayı hala unutamadım. Düşünsenize gecenin dördü ve dışarıdasın, neden peki? İşte o travma bırakan olaya geliyoruz. Şimdi olayı anlatayım sizlere, siz de can kulağıyla dinleyin. Evde sıcak yatağımda yatarken birden evin sanki kalkıp bir yere gidiyormuşçasına sallandığını hatırlıyorum. Sanki bir kabustu ve keşke öyle kalsaydı. Gece deprem olurken uyandım ve ailemle birlikte dışarıya zor çıktık. Araba yoktu. Annem ve küçük kardeşim komşumuzun tek katlı evine gitmişlerdi. Ben de ablamla anneannemin binasına gittim. Afşin'de bir bina düşünün giriş katla birlikte sekiz katlı. Anneannemin evi zemin katındaydı. Çok yüksek geliyordu bana ve ben ,depreme maalesef orada yakalandım. Sanki üzerimize yıkılacaktı bina. Sanki duvarlar yer değiştiriyordu. Dışarı çıkmaya çalışırken bile o yer değiştirme hızla devam ediyordu. Tam çıktım kurtuldum derken karşı binadan bir toz kalktı ve hala kulağımda olan o ses geldi. O ses öyle garip, öyle korkutucu, öyle derindendi ki yazamıyorum buraya. Sonra oradaki insanları kurtaralım derken arkasındaki bina, yanındaki bina derken bir site yok oluverdi gözlerimin önünde. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum sonra ambulans, afad, polisler geldi. Onlar gelince güvenli yere yani pazara gittim. Oradaki insanlara baktım. Herkes bir köşeye sinmiş, telefon ellerinde bekliyordlardı. Oradaki insanlara her dakika acı haber geliyordu. İnsanlar çığlık çığlığa bağırıyor, ağlıyorlardı. Tabii ben de diz boyu karlar içinde şok olmuş ve donuk bir şekilde insanları izliyordum. Hala bile tam olarak beni neyin dondurduğuna karar veremiyorum. Diz boyu kardan mı yoksa deprem korkusundan mı?

Alperen ÖZCAN

9- D

Yağmurlarla Gel

Senin yüzünden sabahlara kaldım,
Hasretinle içten içe yandım.
Gel artık, ne olursun gel,
Gel sevdiğim,yağmurlarla gel.

Uğruna ömrümü feda ettim,
Gecemi gündüzümle bir ettim.
Gel artık sevdiğim, gel,
Sensiz hayat geçmiyor.

Sensizlik içimi titretiyor,
Yüreğimde ateş gibi büyüyor.
Bak, bu kalp senin için atıyor,
Gel artık sevdiğim,yağmurlarla gel.

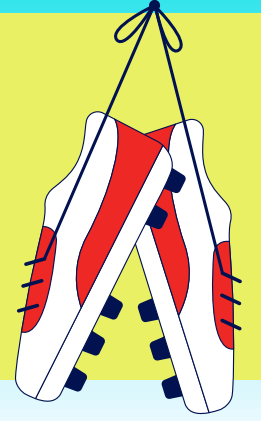
Sensizlik içime ürpertiyor,
Sen olmadan hiçbir şey olmuyor.
Yağmur eksik, gönlüm kavruluyor,
Gel artık sevdiğim,yağmurlarla gel.

İsmail SERT
11- B

Başkalarının ayakkabılarını giyiyor musunuz?

Kelimeler, ağızlardan dökülür kulaktan geçer ya da yazılı kağıtlardan gözlerimize yansır ve kalbimizde bir köşede birikirler. En yakınımızdan duyduklarımız, en uzağımızdan duyduklarımız, dinlediğimiz şarkılar, yarım bıraktığımız kitaptaki o cümleler, ninemizin dualarında geçen aminle biten kelimeler... Her insan bu kelimeleri alır, toplar ve kendisi için bir anlatıya dönüştürür. Yine her insan kendi anlatısını yanında taşır. Kimi anlatılar özenlidir, temizdir, kimi anlatıların kapakları süslüdür, kimi anlatılar yazım yanlışlarıyla doludur, kimi anlatıların içi karmakarışıktır, kimi anlatıların bazı sayfaları karalıdır, kimi anlatıların kapakları çoktan yırtılmıştır ya da hiç kapağı olmamıştır.

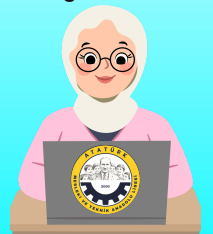
Herkes aynı güne uyanır da aynı güne uyanmaz. Herkesin yazgısı farklıdır. Herkes aynı binadan çıkıp aynı yolları yürüyüp aynı yere varsa da örneğin aynı okula, farklı bir günü yaşar. Birçok anlatı aynı okulun koridorlarında gezer, öğlen aynı yemeği yer, aynı sınava söylenir, aynı merdivenleri kullanır, aynı sırayı paylaşır. Ancak her anlatı kendi gününü yaşar. Hatta birçok anlatı aynı sınıf içinde nefes alır da birbirinin anlatısının içinde adları dahi geçmez. Son zil çalınca herkes evine o günden aldığı güzel kelimeleri ya da hasarlı kelimeleri eklemiş olduğu anlatısını götürür. Kimi anlatılar bu yüzden sahiplerini ya iyi uyutur ya da uyutmaz, kıvrandırır. Evde kalınan, kalabalığa karışmadığımız bir günde bile sosyal medyada alınan herhangi bir kötü yorum, anlatının hangi cümlelerini değiştirir kim bilir?

Anlatılarımızın bizi var ettiği bu dünyada herkes anlatısını bir ayakkabıya dönüştürmeyi ihmal etmemiştir. Herkes o ayakkabıyı her zaman ayağında taşır. O ayakkabı resmen ayaklara yapışmıştır kişi kendi denese de o ayakkabıyı tek başına çıkartamaz. Sadece bir başkası onu anlamak istediğinde çıkartabilir. Başkası ayakkabıyı(yani anlatıyı) ödünç alır, biraz o anlatı içinde gezinir sonra ayaklarını ve yüreğini dinlendirmiş olan ayakkabı sahibine geri verebilir. Bazı anlatı sahipleri o kadar şanslıdır ki varlığını bile unutmıştır. Ama büyük bir çoğunluk ayakkabıların varlığını hiç unutamaz. Kiminin ayakları nasırlaşmıştır her yeni hayalde o ayakkabı ayağına vurur. Kiminin burun kısmı dar gelir parmaklarını sıkar. Bir kısmı ayakkabıları fark edildiğinde bir türlü rahat edemez, çıkarıp atmak ister. Kimini geceleri uyutmaz, kiminin bağcıkları hep açık gezer ara ara o bağcıklar ayağına dolanır, düşer, kalkar, kalkamaz, kalır ya da devam eder. Ayakları olmayan bazı anlatıların bile yanı başında bir ayakkabı vardır. Ellerinde taşırlar. Donup kalakalırız: Anlatılarımızı taşımaktan mı ibarettir dünya?

Başkalarının ayakkabılarını giyiyor musunuz? Bunca farklı anlatı içinde kim kimin ayakkabılarını giyme cesareti gösteriyor? Hem sorarlar adama “Ayakkabıların yok mu da başkasını giyiyorsun? diye. Derste sürekli üzerinde durduğumuz bir konuya geliyoruz böylece o ayakkabı bu ayakkabı değil. Bir başka anlatının farkına varmak, onu okumak, duymak ya da sadece görebilmek... Anlatı bizim anlatımızla eş değerse onu sarıp sarmalayıp bir kenara güzelce koyuyoruz. Peki bizim anlatımızdan farklı olduğunu anladığımızda ne yapıyoruz? Yine de o ayakkabıyı giyip o anlatının içinde yol alıp kendimizi o anlatının sahibi gibi düşleyebiliyor muyuz? O anlatı sahibinin ayağına batan dikenleri, hareket ettikçe ayakkabının parmakları sıkmasını, yağmurlu havada ayağına dolan suların ne kadar farkında olabiliyoruz? Bu nasıl anlatı böyle kapağı bile yok derken ya da bunun sayfalarını neden karaladın zaten görünüyor derken o anlatı sahibinin nasıl bir cevap vermesini bekliyoruz? Kendi düşünce sistemimizden sıyrılıp bir başkasının yaşadığı hayatı anlamak uğruna: “O kişi olsam ne yapardım?” Soruyor muyuz? Birini anlayabilmenin yolu onun ayakkabılarını giyip onun yürüdüğü yollardan yürümekten geçiyor desem kaçınız bana katılır? Kaçımız empati yapma konusunda kendini iyi görüyor? Kaçımız bir başkasını anlamak uğruna hiç giymek istemediği ayakkabıları giyiyor? Kaçımız yanımızdaki arkadaşımızın, çok sevgili dostumuzun ayakkabılarının farkında? Soruyla başlayan yazımı soruyla bitirmek istiyorum:

Siz en son kimin ayakkabısını giydiniz?

*Empati: Bir başkasının yerine kendini koymak.
Anlatı: Hikâye
Yazgı: Kader*

BAHAR DOĞAN KAHYA

MUSTAFA KEMAL PAŞA

Memleketi kurtardın düşmanlardan
Ulu Mustafa Kemal Paşa
Senin sayende kurtulduk düşman oğlundan
Taş, dağ, toprak demeden savaştın cephelerde
Atamızsın sen bizim yaşa Mustafa Kemal Paşa
Felaketlere göğüs gerersin
Ankara'nın kalbisin

Kalbimizin sol köşesinde
Ezdirmedin düşmanlara vatanı
Milletini korudun hainlerden
Atamızsın sen bizim Mustafa Kemal Paşa
Labirent gibi savaşlarda

Adım adım kazandın toprakları
Tanımadın engelleri, düşmanları
Aldın düşmanın elinden memleketi
Tanımadın engelleri Mustafa Kemal Paşa
Ülkeni ezdirmedin düşmana
Razı ol gençlikten ,çünkü hep
Kalbimizdesin Mustafa Kemal Paşa

Hüseyin KOÇ

9 -A

Cumhuriyetin 102.yılı:

Sonsuza Uzayan Işık

Bir sabah doğan güneş gibi yüzyıllar süren karanlığın ardından 29 Ekim 1923'te bir umut doğdu bu topraklarda. O umut bir milletin yeniden doğuşuydu. Cumhuriyet yorgun, yoksul ama onurlu bir milletin kalbinde filizlenen bu ışık sadece bir yönetim biçimi değil aynı zamanda özgürlüğün, eşitliğin ve insan olmanın en güçlü sembolüydü. O gün çocuklar daha özgür güldü; analar gidişi andılar "Sevinç gözyaşları döktü." Gençler geleceğe umutla baktı.

Cumhuriyet bir milletin kendinden yeniden doğmasının hikâyesidir. Ve o hikâye hâlâ bizim kalplerimizde atmaya devam ediyor. Atatürk ve silah arkadaşları sadece bir zafer kazanmadılar, bir milletin kaderini değiştirdiler! Bugün aldığımız her özgür nefes onların fedakârlıklarıyla oluyor. Cumhuriyet, cehalete karşı yakılmış bir meşaledir. Kadınları seçme hakkı, çocuklar eğitim hakkı, düşüncenin özgürlüğü... Hepsi o meşalenin ışığında büyüdü. Bu ışık sadece geçmişi değil, geleceği de aydınlatıyor. Her fabrika bacasında, her okul sırasında, her bilim insanının yüreğinde Cumhuriyetin izi var. Biz 102 yıldır aynı inançla yürüyoruz. Çünkü biz: "Cumhuriyet fazilettir!" diyenlerin torunlarıyız. Bugün dalgalanan bayrak sadece bir sembol değil, binlerce şehidin milyonlarca yüreğin zaferidir. Ve o bayrağın altında 7'den 70'e herkes aynı gururla haykırıyor:

"Ne mutlu Türküm diyene!" Cumhuriyetimizin 102. Yılında bizlere düşen görev: Onu korumak, geliştirmek ve her alanda yüceltmektir. Çünkü Cumhuriyet sadece geçmişin hatırası değil geleceğin teminatıdır. Biz gençler bu ülkenin geleceğini omuzlarımızda taşıırken Atatürk'ün yolundan ayrılmadan ilerleyeceğiz. Her 29 Ekim'de dalgalanan al bayrak, özgürlüğün ve bağımsızlığın sembolü olmaya devam edecek. Bir gün bu topraklarda yeniden karanlıklar çökmek isterse biz o ışığı yeniden yakarız. Ve son olarak Türk gençleri olarak bugün yine Cumhuriyetin 102. Yılında da hep bir ağızdan gururla söylüyoruz:

"Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın özgür ve güçlü Türkiye!"

Mehmet GÜMÜŞ

ATAYA MİNNET

**Yıllardır emek verip
Ulusal bayramları kuran
Neredesin Atam?
Uğruna can verdiğimiz
Sensin kan kırmızı bayrağım**

**Emeğine sahip çıkıp
Memleket uğruna
Razıyız bu yolda ölmeye
En büyük eserindir bize
O yüce Cumhuriyet
Sen neredesin Atam?**

Yunus Emre HURMANLI

11-A

Karanlık Dünya'yı Aydınlatan Kahraman: Atatürk

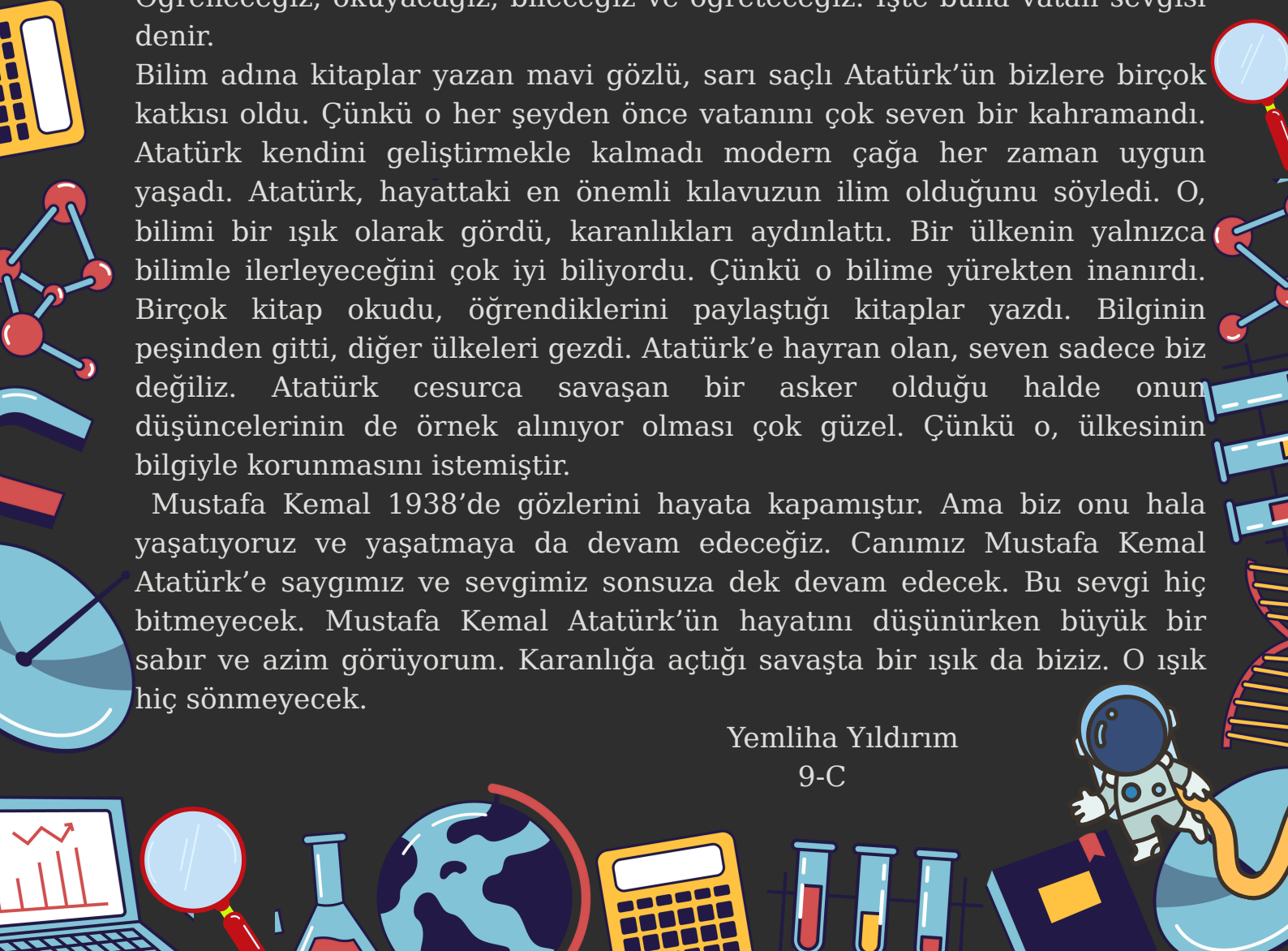
1881'de karanlık Dünya'ya bir ışık doğdu. Hayata doğan Atatürk'tü: Türkiye Cumhuriyeti'nin başkahramanı... Ama iyi ki doğmuş, iyi ki de bu vatani korumuş. Binlerce şehidin dökülen kanları var bizim okuduğumuz bu topraklarda bunu asla unutamayız. Ama biliyoruz ki bu topraklar sadece kan dökerek kazanılmadı. Başkomutanımız Mustafa Kemal Atatürk çok okumuş, öğrenmiş, öğretmiş, bilgiler vermiş biz de onu örnek alarak vatanımızı canımızdan çok sevip onun gibi bilime önem vereceğiz: Öğreneceğiz, okuyacağız, bileceğiz ve öğreteceğiz. İşte buna vatan sevgisi denir.

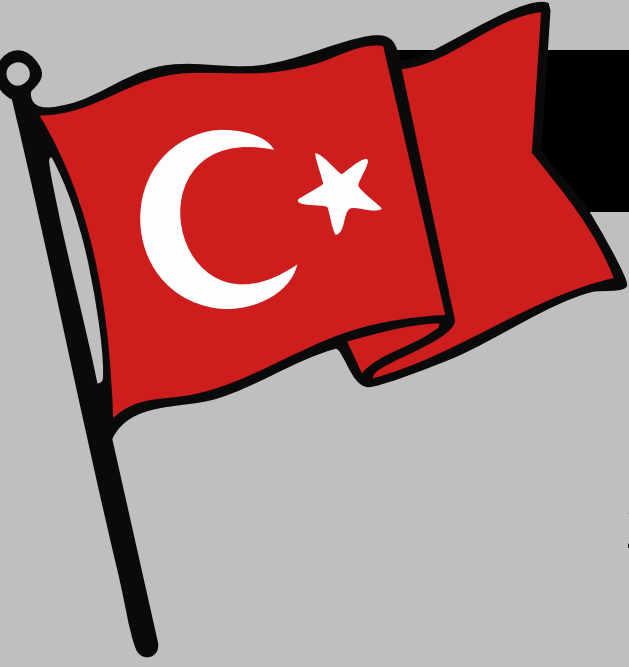
Bilim adına kitaplar yazan mavi gözlü, sarı saçlı Atatürk'ün bizlere birçok katkısı oldu. Çünkü o her şeyden önce vatanını çok seven bir kahramandı. Atatürk kendini geliştirmekle kalmadı modern çağa her zaman uygun yaşadı. Atatürk, hayattaki en önemli kılavuzun ilim olduğunu söyledi. O, bilimi bir ışık olarak gördü, karanlıkları aydınlattı. Bir ülkenin yalnızca bilimle ilerleyeceğini çok iyi biliyordu. Çünkü o bilime yürekten inanırdı. Birçok kitap okudu, öğrendiklerini paylaştığı kitaplar yazdı. Bilginin peşinden gitti, diğer ülkeleri gezdi. Atatürk'e hayran olan, seven sadece biz değiliz. Atatürk cesurca savaşan bir asker olduğu halde onun düşüncelerinin de örnek alınıyor olması çok güzel. Çünkü o, ülkesinin bilgiyle korunmasını istemiştir.

Mustafa Kemal 1938'de gözlerini hayata kapamıştır. Ama biz onu hala yaşıyoruz ve yaşatmaya da devam edeceğiz. Canımız Mustafa Kemal Atatürk'e saygımız ve sevgimiz sonsuza dek devam edecek. Bu sevgi hiç bitmeyecek. Mustafa Kemal Atatürk'ün hayatını düşünürken büyük bir sabır ve azim görüyorum. Karanlığa açtığı savaşta bir ışık da biziz. O ışık hiç sönmeyecek.

Yemliha Yıldırım

9-C

SAYENDE

Bayrağımızın şahlanması ,
ülkemizin kalkınması,
Milletimizin birlik olması,
Zaferlerin bayramlar olarak kutlanması
Bunların hepsi Atatürk sayesinde
Bayraklarımız dağlarda sallanır özgürce
Al, hilal, şehit kanı :bayrağımız
Atamız bu topraklar için canını feda etmiş
Bu güzel vatani biz gençlere emanet etmiş
Unutma Türk Gençliği!
Atatürk ülkemize gelmiş en değerli insan
O olmasaydı vatanımız bölük bölük olurdu
Onsuz bir vatan düşünülemezdi
Atatürk demek Cumhuriyet demek
Umut demek, Türk demek
Unutma Türk Gençliği!

Efe KAYNAK

9- A

BULMACA ZAMANI

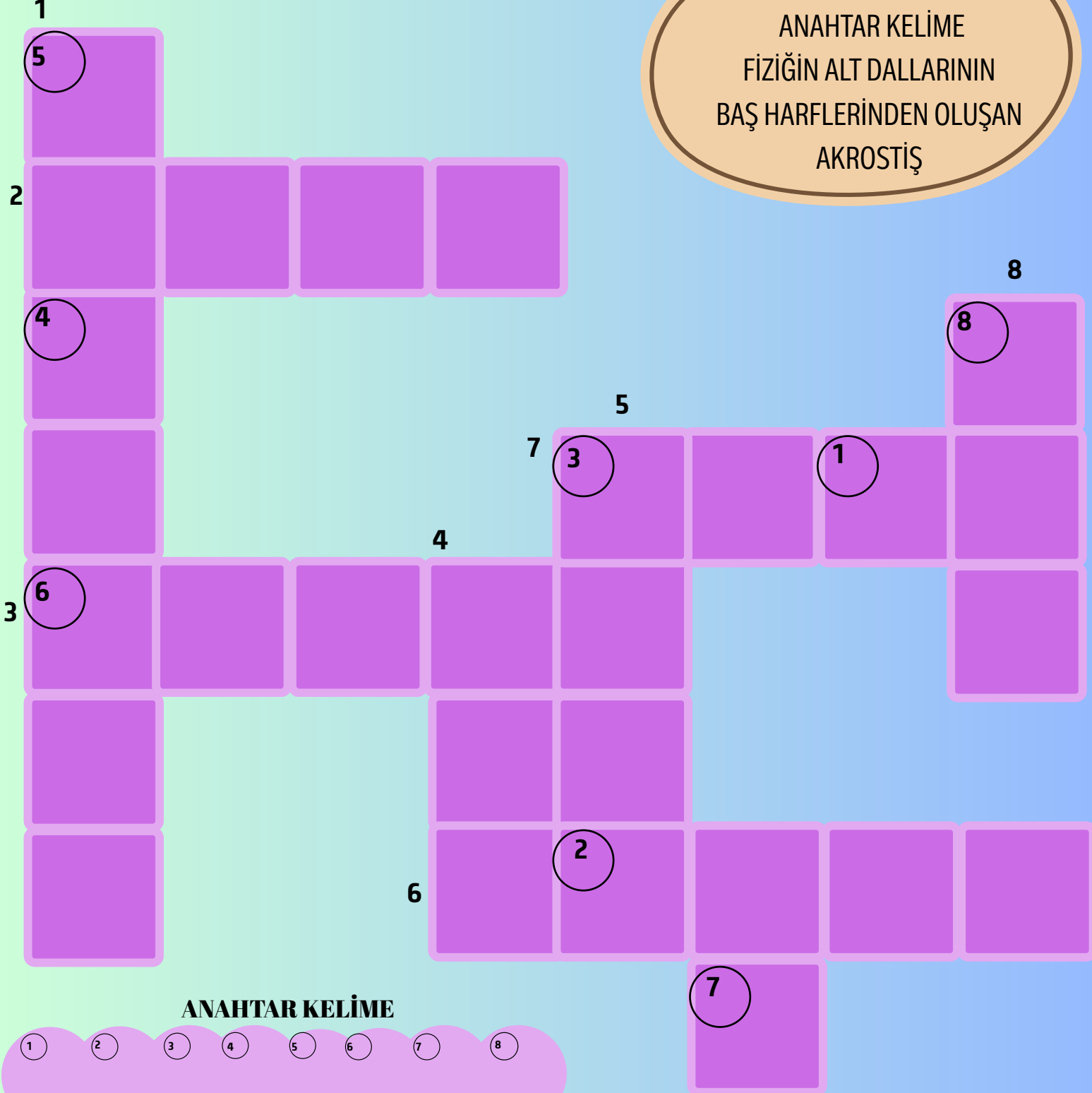
Aybike ALİM

SORULAR

- 1.Yukarıdan aşağıya : Dünya üzerindeki en büyük su kütlesi
- 2.Soldan sağa : Miyavlayan evcil hayvan
- 3.Soldan sağa : Cümle sonunda kullanılan işaret
- 4.Yukarıdan aşağıya : Sert minerallerden oluşan küçük parça, yerde bulunur
- 5.Yukarıdan aşağıya : Üzerinde yemek yenen mobilya
- 6.Soldan sağa: Bir duyguyu notalar ve sözlerle anlatan sanatsal yapıt
- 7.Soldan sağa : Akdeniz bitki örtüsü
- 8.Yukarıdan aşağıya : Bir nota

İPUCU :

ANAHTAR KELİME
FİZİĞİN ALT DALLARININ
BAŞ HARFLERİNDEN OLUŞAN
AKROSTİŞ

ANAHTAR KELİME

1 2 3 4 5 6 7 8

BAZI KİTAPLAR TAMİR EDER

MUTLU PRENS OSCAR WİLDE

“Nereyi seversen orası senin dünyandır.”

Çatapat, Roma Kandili'ne sordu:
"Hassas mizaçlı ne demek?"
"Kendi ayağında nasır olduğu için
hep başkalarının ayağına basan
kişiye hassas mizaçlı denir,"
diye fısıldadı Roma Kandili.

“Garip şey,” dedi, “içim
sımsıcak, oysa hava ne kadar
soğuk.”
“İyi bir davranışta bulundun da
ondan,” dedi Prens.

“Böylece Mutlu Prens
heykelini indirdiler.
"Artık güzel
olmadığına göre
yararlı da değil," dedi
Sanat Profesörü
üniversitede.”

“Kıskançlık feci bir şeydir,
herkesin kişiliğini bozar.”

“Ölüm, bir kırmızı gül
için çok yüksek bir
bedel,” diye bağırdı
Bülbül, "yaşam ise
herkes için değerli.”

“Yoksulluktan daha
büyük
bir sır yoktur.”

“Çok güzel çiçeklerim var,” diyordu,
"ama en güzel çiçekler çocuklar.”

“Kalbim kurşundan da olsa
ağlamamak elimden
gelmiyor.”

“Seni yaralamaya kim cüret etti?”
diye bağırdı Dev "Söyle bana, koca
kılıcımı alıp onu öldüreyim."
"Hayır!" dedi çocuk. "Bunlar sevginin
açtığı yaralar.”

Bu buketler
Tamirhane'den
Öğretmenlerimize

Öğretmenler
Günü'nüz
Kutlu Olsun!

FIKİRLER ÖLMEZ

